

*Kans op
verzoening*

Kim Vogel
Sawyer

ROMAN

Kim Vogel Sawyer

Kans op verzoening

Roman

Vertaald door Bep Fontijn-Donatz

Voorhoeve

Kans op verzoening is het derde deel in *De Zimmermantrilogie*. Eerder verschenen in deze serie *Regen van genade* en *Melodie van liefde*.

Nederlandse vertaling © Uitgeverij Voorhoeve – Utrecht, 2016

Postbus 13288, 3507 LG Utrecht

www.kok.nl

www.puurvandaag.nl

Originally published in English under the title *When Love Returns* by Kim Vogel Sawyer.

Copyright © 2015 by Kim Vogel Sawyer

Published by WaterBrook Press, an imprint of The Crown Publishing Group, a division of Penguin Random House LLC, 12265 Oracle Boulevard, Suite 200, Colorado Springs, Colorado 80921 USA.

International rights contracted through Gospel Literature International, P.O. Box 4060, Ontario, California 91761-1003 USA.

This translation published by arrangement with WaterBrook Press, an imprint of The Crown Publishing Group, a division of Penguin Random House LLC.

De Bijbelteksten in deze uitgave zijn ontleend aan de NBV, © 2004, tenzij anders vermeld.

Vertaling Bep Fontijn-Donatz

Omslagontwerp en -illustratie Kelly L. Howard

Opmaak omslag Prins en Prins Vormgevers

Opmaak binnenwerk Stampwerk, Nijkerk

ISBN 978 90 297 2528 6

ISBN e-book 978 90 297 2529 3

NUR 302

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of op enige andere manier, zonder schriftelijke toestemming van de uitgever.

All rights reserved. No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or by any means, electronic, mechanical, photocopying, recording, or otherwise, without the prior written permission of the publisher.

*Wees goed voor elkaar en vol medeleven:
vergeef elkaar zoals God u in Christus vergeven heeft.
Efeziërs 4:32*

Indianapolis, Indiana
Cynthia Allgood

‘Mam, te gek! Wat gaaf!’

Cynthia zette zichzelf schrap toen haar dochter met een vaartje in haar armen sprong. En daarbij vond ze het niet erg dat de telefoon die Darcy stevig vasthield rakelings langs haar hoofd vloog. Ze lachte en sloeg, net zo enthousiast als het meisje, haar armen om haar dochter heen. ‘Graag gedaan, maar denk wel aan wat we afgesproken hebben. Niet –’

Darcy schoot overeind en stak haar hand in de lucht alsof ze het plechtig beloofde: “‘Geen berichtjes sturen onder de les, geen telefoontjes of berichtjes na bedtijd, en alleen contact met mensen die mama en papa goedgekeurd hebben.’” Ja toch?

‘Er was er nog één,’ kwam Glenn tussenbeide, waardoor Darcy haar aandacht op haar vader richtte. ‘Niet meer belminuten gebruiken dan het tegoed toelaat, of anders wordt de boete van mijn zakgeld afgetrokken.’

‘Ah...’ zei Darcy, en ze keek van haar moeder naar haar vader. In haar ogen, die net zo blauw waren als die van haar vader, was een ondeugende twinkeling te zien. ‘Papa zei net dat ik de boete van zijn zakgeld af mag trekken. Een goed idee!’

Glenn legde zijn hand op Darcy’s hoofd en streefde haar verwarde, bruine vlechten. ‘Leuk geprobeerd, puk, maar daar zou ik maar niet op rekenen.’

Darcy tuitte zogenaamd mokkend haar mond, maar ze hield dat maar drie seconden vol voor ze weer naast de kerstboom ging zitten en in lachen uitbarstte. Zowel Glenn als Cynthia lachte met haar mee, maar hun zoon Barrett bleef stil zitten met een ernstige uit-

drukking op zijn gezicht. Glenn tikte hem op zijn schouder. ‘En wat is er met jou aan de hand?’

‘Ik zit gewoon te wachten tot jullie klaar zijn met lachen, dan kan ik mijn pakjes openmaken. Het is toch mijn beurt?’

Sinds de kinderen oud genoeg waren om te begrijpen wat het betekende om je beurt af te wachten, hadden ze elk kerstfeest hun pakjes opengemaakt op volgorde van leeftijd: eerst Glenn, dan Cynthia, dan Darcy en tot slot Barrett. Glenn wees uitnodigend naar het pakje dat nog over was. ‘Toe maar!’

Barrett boog zich over zijn pakje, zodat ze alleen zijn krullende, blonde kruin zagen. Hij leek wel een miniatuurversie van zijn vader en Cynthia keek met een warme liefde in haar hart naar haar zoon die met een geconcentreerde blik heel zorgvuldig het plakband dat het rood-groene pakpapier bij elkaar hield, lostrok.

Ze waren zo elkaars tegenovergestelde, haar twee heerlijke kinderen. Darcy was op haar pakjes af gestoven – het grootste eerst – en vervolgens vlogen, zoals de kluiten aarde bij een hond die zijn bot opgraaft, alle snippers door de lucht. Barrett had zijn cadeautjes echter keurig op een rijtje gelegd; eerst het kleinste, dan het grootste. Heel voorzichtig maakte hij pakje na pakje open en legde hij keurig het gebruikte inpakpapier op een stapeltje. In tegenstelling tot Darcy, die impulsief en wispelturig was, was Barrett altijd heel nadenkend en gestructureerd.

Leek haar eerste kind meer op Darcy of op Barrett, of was ze heel anders dan die twee? Het bekende pijnlijke gevoel van spijt kwam weer boven.

Glenn liet zijn arm om Cynthia heen glijden en trok haar dicht tegen zich aan. Dankbaar dat haar trieste gedachten onderbroken werden, legde ze haar wang tegen zijn schouder en keek ze toe hoe haar zoon de grote doos vol LEGO pakte, die ze in een kringloopwinkel op de kop had getikt. Hoewel de doos niet nieuw meer was, waren alle blokjes er nog en de doos zelf zag er ook nog goed uit. Nadat ze voor Darcy een telefoon en een abonnement hadden aangeschaft – iets waar ze niet meer omheen konden nu de kinderen elke dag nadat ze uit school kwamen thuis niemand aantreffen – was

er maar weinig geld overgebleven voor andere cadeautjes. Dat ze de doos LEGO zo goedkoop op de kop had getikt, was een enorme meevaller geweest en ze wist dat Barrett er heel blij mee zou zijn. Ze stond er verbaasd over dat hij zulke complexe gebouwen, voertuigen en vliegtuigen kon maken met die kleine blokjes.

Barrett maakte het grootste pakje open. Op het moment dat hij zag wat erin zat, werden zijn ogen groot en viel zijn mond open van verbazing. Met een voor hem ongebruikelijke reactie pakte hij de doos vast en drukte die tegen zijn borst voor hij hem op zijn knieën legde. Vervolgens wees hij met zijn vinger de verschillende bouwsels aan die op de voorzijde afgedrukt stonden. 'O, mam, wat zal ik hier veel mee spelen. Dit is het allermooiste cadeau ooit, papa en mama. Dank u wel!'

Darcy, die haar roze telefoon onder haar wang geklemd hield, trok haar neus op. 'Ik denk dat jij het mis hebt, Bewwet. Mijn telefoon is het allermooiste cadeau ooit!'

Barrett legde zijn armen beschermend over zijn legodoos heen. 'Ben je nou helemaal? Dit is veel mooier dan zo'n domme telefoon, Barfy.'

Glenn liet Cynthia los en legde zijn handen op de schouders van zijn kinderen. 'Nou, nou, dat is niet nodig.'

'Maar, papa,' zei Darcy, die haar vader met een onschuldige blik aankeek. 'Bewwet zou nog denken dat ik niet meer van hem hield als ik hem niet plaagde.'

Barrett sloeg zijn ogen op. 'Hm-mm.'

'Ten eerste heet je broertje Barrett. Je kon dat al keurig uitspreken toen je drie was, dus stop met die verbasterde naam. Ten tweede zijn er betere manieren om iemand te laten weten dat je van hem houdt dan kibbelen; dat geldt voor jullie allebei. En ten derde moet je niet vergeten dat het Kerst is.' Glenn keek Cynthia aan en zijn blik verzachtte. 'Een tijd van vrede en vriendelijk zijn voor elkaar. Laten we dat in de praktijk brengen, hè?'

Cynthia besefte opnieuw hoeveel ze van Glenn hield. Ze had nooit durven denken dat ze ooit met zo'n goede, sterke en ook tedere man zou trouwen. Na een jeugd vol problemen en teleurstellingen was

een leven met Glenn meer dan waar ze ooit op had gehoopt. God had haar heel erg gezegend. Een liefhebbende man, twee prachtige kinderen, een gezellig huis in een veilige buurt... Soms leek het wel alsof haar jeugd in dat gebroken gezin en de armoedige flat waarin ze was opgegroeid enkel een droom waren. Totdat ze zich herinnerde...

Ze sprong op. 'Nu we allemaal onze cadeautjes uitgepakt hebben, kunnen we gaan ontbijten.' Ze wreef zich in haar handen. 'Pannenkoeken met roomkaas, pompoen en stukjes chocola, toch, jongens?'

Glenn pakte haar hand vast. 'Nee.'

Ze bleef staan, enigszins verward. 'Geen pannenkoeken?' Ze hadden elke kerstochtend sinds Glenn en zij ruim vijftien jaar geleden getrouwd waren, altijd hetzelfde gehad voor het kerstontbijt. Ze vond het heerlijk om fijne tradities te bedenken, waar haar kinderen later aan terug zouden kunnen denken. Teleurgesteld slikte ze de brok in haar keel weg. 'Wat willen jullie dan?'

Met een opgetogen blik in zijn ogen trok Glenn haar weer terug naar de bank: 'Ik wil dat je je laatste cadeautje openmaakt.'

Darcy en Barrett keken elkaar geheimzinnig aan, hun lippen op elkaar geperst om een glimlach te onderdrukken. Wat hadden die drie van haar nu weer bekookt? Ze lachte even en wees naar het stapeltje cadeaus op de bank: nieuwe pannelappen van gekleurd katoen die Barrett had geweven, een pakje met drie paar sokken met dierenfiguurtjes erop van Darcy, en een ketting met een verzilverd, filigraanhartje van Glenn. 'Maar ik heb toch mijn cadeautjes al uitgepakt? Ik ben er echt heel blij mee en ik heb verder helemaal niets nodig.'

'Jawel,' zei Glenn, nu met een ernstige uitdrukking op zijn gezicht. 'Er is iets wat je zolang ik je ken al graag wil hebben, en ik denk dat ik eindelijk een manier bedacht heb om je dat te geven.'

Cynthia voelde de spanning in haar lichaam toenemen. Doelde hij op... Ze schudde haar hoofd. Nee, dat zou hij toch niet doen? Niet waar Darcy en Barrett bij waren. Niet op Eerste Kerstdag, de dag waarop ze altijd zo haar best deed om er een mooi feest van maken voor haar gezin, zodat ze niet aan de pijnlijke, teleurstellende, met alcohol gevulde kerstfeesten uit haar jeugd terug hoefde te denken. Ze

keek hem smekend aan, wilde niet dat hij het geheim dat ze beiden met zich meedroegen met de kinderen deelde.

Alsof ze het afgesproken hadden, stonden Darcy en Barrett op van hun plekje op de grond en kwamen op de bank zitten; Darcy naast Cynthia en Barrett naast Glenn. Darcy legde haar hand op Cynthia's knie en Barrett rustte met zijn wang tegen Glenns bovenarm. Allebei keken ze hun vader verwachtingsvol aan. Hun vertrouwen, hun onschuld te zien, deed Cynthia pijn. De tranen zaten hoog en ze voelde zich misselijk worden.

Zeg het nu niet, Glenn. Als je lieft niet.

Glenn haalde een envelop uit zijn borstzak en stopte die in Cynthia's handen. 'Er zit een betalingsbewijs in voor een bedrag dat ik heb overgemaakt aan een privédetective die gespecialiseerd is in het herenigen van ouders met hun voor adoptie afgestane kind.'

Cynthia balde haar vuist om de envelop en kneep haar ogen dicht. Ze klemde haar kaken op elkaar om het gekreun van verdriet dat ze voelde opkomen binnen te houden. Achter haar gesloten oogleden zag ze het kleine baby'tje voor zich dat ze al twintig jaar lang probeerde te vergeten. Maar het huilende meisje met het donkere haar en het gerimpelde, rode gezichtje was in haar geheugen gegrift. Het beeld was nog pijnlijker dan de herinnering aan de vreselijke kerstfeesten van vroeger die ze met zich meedroeg.

'O, Glenn...'

Glenn legde zijn hand zachtjes om haar kin. 'Kijk me eens aan, Cyn.'

Ze trok zich los, hield haar ogen dicht. Darcy greep haar knie nog steviger vast en er klonk een zachte snik naast Cynthia. Haar dochter was van streek en toen bleek haar moederinstinct sterker dan haar persoonlijke verdriet. Als vanzelf opende ze haar ogen, sloeg ze haar arm om Darcy heen en trok het meisje tegen zich aan. Met Darcy in haar armen op een manier waarop ze haar eerste dochter nooit had omarmd – of zou omarmen – wierp ze Glenn een waarschuwend blik toe en zei woordeloos: *Niet nu.*

Maar Glenn knikte haar vriendelijk toe en zei met een tedere glimlach om zijn mond. 'Jawel, nu wel.'

Cynthia trok Darcy nog steviger tegen zich aan. Ze fluisterde: ‘De kinderen...’

Darcy worstelde zich los: ‘Mama, we weten al dat u vroeger een baby’tje hebt gehad.’

Cynthia voelde haar armen en spieren slap worden en ze liet zich tegen de rugleuning van de bank zakken. ‘W-weet je dat dan?’

‘Maar hoe?’

Barrett antwoordde: ‘Dat heeft papa ons verteld.’

Cynthia voelde zich woest worden. Hij had het recht niet om iets wat tussen hen beiden had moeten blijven aan de kinderen te vertellen. Ze voelde zich zo onthutst, zo zwak dat ze niet eens rechterop kon gaan zitten om hem precies te zeggen hoe ze erover dacht. Maar de plotseling opkomende schaamte verdreef de woede. Hoelang wisten de kinderen het al? Ze dwong zichzelf de vraag te stellen: ‘Wanneer?’

Darcy raakte Cynthia’s arm aan. ‘Drie weken geleden.’

Drie weken... Dan had hij het vast verteld toen haar oudste dochter twintig werd. Opnieuw voelde ze de pijn diep vanbinnen. Het was alsof alles open en bloot op tafel kwam te liggen en ze zou het liefst wegvluchten en zich verstoppen. Maar Darcy’s hand op haar arm, Barretts open blik op haar gericht, Glenns arm achter haar rug met zijn hand op haar schouder, en zelfs de felgekleurde kerstballen in de boom, leken haar vast te houden.

Cynthia sloeg haar handen voor haar gezicht en boog haar hoofd. ‘Ongelooflijk.’

‘Mam?’ Darcy trok Cynthia’s hand van haar ogen weg en hief haar hoofd, zodat ze haar moeder aan kon kijken. ‘Ze is ons zusje. Waarom hebt u ons niet eerder over haar verteld?’

De tranen vertroebelden Cynthia’s blik. Ze durfde Darcy, noch Barrett aan te kijken, want anders zou ze helemaal instorten. Een moeder moest sterk zijn, moest het goede voorbeeld geven. Maar nu ze wisten ze hoe zwak en dom ze in werkelijkheid was... Hoe konden ze ooit weer respect voor haar hebben? ‘Ik... ik...’ begon ze moeizaam. Ze had een droge mond en haar keel leek in brand te staan. Na een snelle blik op Glenn boog ze haar hoofd. Ze bracht met

moeite uit: 'Ik wilde niet dat jullie ooit te weten zouden komen hoe onvolmaakt ik ben.'

'Maar we weten toch al lang dat u niet volmaakt bent?'

Barretts nuchtere opmerking raakte Cynthia diep.

Darcy boog zich voor Cynthia langs en gaf haar broertje een tik op zijn arm. 'Bewwet, houd je mond.'

'Waarom dan?'

Toen Cynthia hoorde hoe verward haar zoon klonk, kon ze niet anders dan hem troosten. Ze dwong zichzelf te glimlachen. 'Het geeft niet, Barrett.'

'Maar ik weet toch dat dat zo is?' ging de jongen op vastberaden toon verder. 'Weet u nog het verhaal uit de Bijbel toen er een man naar Jezus toe kwam die Hem "Goede meester" noemde, en dat Jezus tegen hem zei dat niemand goed is behalve God? Nou, u bent God niet. En ik ook niet. En papa niet en Barf... ik bedoel Darcy, ook niet.' Terwijl hij sprak, wees hij met zijn hand in de lucht, alsof hij zijn woorden kracht wilde bijzetten. 'En weet u nog, dat vers uit Romeinen dat we voor de zondagschool uit ons hoofd moesten leren? *Iedereen heeft gezondigd en ontbeert de nabijheid van God.* Dat geldt net zo goed voor papa's en mama's als voor kinderen.'

Glenn pakte Barrett bij zijn elleboog en gaf een plagend tikje tegen het hoofd van de jongen. 'Je bent wijzer dan wij allemaal, maatje.'

Barrett hield zijn hoofd schuin en glimlachte naar zijn vader. 'Bedankt.' Hij trok zich los en keek zijn moeder schaapachtig aan. 'We heten dan misschien wel Allgood van achteren, maar we zijn niet helemaal goed. Dat kan ook niet, want ik zei toch dat wij God niet zijn?'

Cynthia knipperde snel met haar ogen om nieuwe tranen tegen te houden. Wat wilde ze graag volmaakt goed voor haar kinderen zijn, zo anders dan haar eigen moeder, die met haar onvolmaaktheid en kwaad haar jeugd zo erg verknoeid had dat ze gedwongen was tot de slechte keuze waarvan ze nu zo'n spijt had. 'Ik weet dat ik God niet ben, Barrett, maar ik wil wel iemand zijn tegen wie jij op kunt zien.' Haar laatste woorden waren niet meer dan een fluistering.

Meteen kwamen de kinderen naar haar toe. Zelfs Barrett, die zichzelf sinds zijn elfde verjaardag twee maanden daarvoor eigenlijk te

groot vond voor geknuffel en dat 'iets voor baby's' had genoemd. Ze sloegen hun armen om hun moeder heen en hielden haar stevig vast. Met hun hoofd in de holte van haar nek, bracht hun warme adem haar troost. Ze sloeg haar armen om hen heen en hield hen vast, terwijl ze in gedachten zowel haar dankbaarheid als haar smeekbede tegenover God uitte.

Glenns hand op haar rug maakte het plaatje compleet. 'Cyn, ik denk dat de kinderen je duidelijk proberen te maken dat iets wat je als tiener gedaan hebt niet meteen bepaalt wie en hoe je vandaag bent. Je bent hun moeder en ze houden van je. Ja toch, jongens?'

Ze knikten beiden instemmend, waarbij hun haar tegen Cynthia's wang kriebelde. Voorzichtig maakte ze zich los uit de omhelzing. De envelop had ze in alle commotie laten vallen, maar ze pakte hem weer op, legde hem op haar bovenbeen en begon de kreukels glad te strijken. Ondanks haar inspanningen bleven de kreukels zichtbaar en het was een herinnering aan de permanente krassen op haar ziel die ze met zich meedroeg. Ze slikte: 'Ik houd ook van jullie, jongens.' Ze keek op naar Glenn en wilde eigenlijk boos op hem zijn omdat hij haar geheim gedeeld had, maar in zijn ogen was zo veel hoop te lezen. Hij had haar alleen maar blij willen maken. Ze zuchtte en zei tegen hem: 'En ik houd ook van jou.'

Meteen verscheen er een tedere glimlach op zijn gezicht: 'Fijn om te horen.' Hij pakte Barrett vast en tilde hem van de bank. Giechelend sprong Darcy ook overeind. 'Nou, en nu alle twee de cadeautjes naar je kamer brengen en de tafel dekken. Ga maar helpen met het kerstonbijt, goed?'

'Goed, pap.' En weg waren ze.

Zodra de kinderen de kamer uit waren, omhelsde Glenn Cynthia. Zijn stoppelbaard prikte tegen haar voorhoofd en de envelop kreeg er nog wat kreukels bij omdat die tussen hen in geklemd zat, maar ze wilde zich niet lostrekken. Ze had de geborgenheid van zijn sterke armen nodig. Hij fluisterde in haar haren: 'Heb ik je erg van streek gemaakt?'

Dat had hij inderdaad, maar ze wilde het kerstfeest niet verknoeien met harde woorden of beschuldigingen. Vastbesloten de nare her-

inneringen die door haar hoofd gingen weg te duwen, legde ze haar gezicht tegen zijn borst. Ze waren eerder die ochtend zo uit bed gerold en hadden niet de tijd genomen om te douchen voor ze hun ochtendjas van de stoel gegrist hadden. Hij rook naar slaap en heel vaag naar aftershave, en naar de uien die ze gisteren gebakken had bij de lever, een van Glenns favoriete gerechten, hoewel Darcy en Barrett altijd vreselijk vies keken als ze de schaal op tafel zette. Een rare combinatie van geuren, maar op de een of andere manier goed en aangenaam.

‘Cyn?’ Hij pakte haar bij de schouders en duwde haar zachtjes van zich af. ‘Ik moet je wel waarschuwen, de detective kan niet garanderen dat hij haar zal vinden. En ook niet dat ze je zal willen ontmoeten als hij haar weet op te sporen. Volgens hem hebben sommige geadopteerde kinderen totaal geen behoefte aan contact met hun biologische ouders. Dus als je dat risico niet wilt nemen, kan ik de opdracht aan hem intrekken.’

Cynthia voelde pijn in haar borst, zo’n moeite had ze om rustig adem te halen. Haar hart kromp samen van alle gevoelens die door haar heen gingen: het verlangen om haar dochter te ontmoeten, om vergeving te vragen voor het feit dat ze haar zo had achtergelaten, om zich ervan te verzekeren dat er al die jaren goed voor haar dochter was gezorgd.

‘Je kwetst me er niet mee als je dit geschenk niet aan wilt nemen.’

Ze trok haar ene wenkbrauw verbaasd op.

‘Echt niet.’

Cynthia zuchtte en liet zich weer tegen hem aan zakken. ‘Ik wil het *wel* weten, Glenn. Ik wil weten of het goed met haar gaat.’

‘Dat besef ik toch?’

‘Maar ik ben zo bang.’

‘Dat weet ik ook wel.’

Met haar wang tegen zijn sterke borstkas aan, speelde ze met de envelop. ‘Als... als ik nee zeg, niet naar haar op zoek ga, krijg je dan je geld terug?’

‘Een deel, maar niet alles. Hij vroeg om een aanbetaling voor hij er definitief tijd voor ging inplannen’.

Hoewel er in zijn stem geen bezorgdheid doorklonk, was ze ervan doordrongen dat dit geschenk, gezien hun financiële situatie, een groot offer was. Glenns baan als natuurkundeleraar leverde meer voldoening op dan dollars en met haar parttime baantje in de bibliotheek, dat ze pas sinds twee maanden had nadat ze al die jaren full-time thuis voor de kinderen had gezorgd, verdiende ze net genoeg om Darcy's nieuwe beugel te kunnen betalen. Ze konden het zich niet veroorloven om geld te verspillen.

'Je hoeft nu niet meteen een beslissing te nemen.' Glenn gaf haar een kus op haar haar en trok haar dicht tegen zich aan. 'Denk er rustig over na. Bid ervoor. Maar, Cyn' – hij pakte haar kin vast en tilde haar hoofd op – 'ik denk dat je tot je zeker weet waar ze is, ergens diep vanbinnen altijd het gevoel zult blijven houden dat er een stukje van de puzzel ontbreekt. Ik houd van je en ik wil dat je leven compleet is. Niet voor mezelf, maar voor jouw bestwil. Begrijp je dat?'

Hoe was het mogelijk dat ze even de neiging had gehad om kwaad op hem te worden? Ze moest goed haar best doen om zich te beheersen en niet te snikken. 'Je bent zo, zo goed voor mij. Dank je wel, Glenn, ik houd van jou.'

Hij boog zich naar haar toe en kustte haar. Toen hij weer overeind kwam, hield hij zijn voorhoofd tegen het hare aan. 'Betekent dat een ja? Kunnen we tegen die man zeggen dat hij aan zijn speurtocht mag beginnen?'

Cynthia haalde bevend adem. Ze had haar dochter nu al twintig lange jaren en tweeëntwintig dagen niet gezien. Haar armen voelden pijnlijk leeg en haar hart brandde van verlangen, maar ten diepste was ze ook bang. Als haar dochter nu eens, nadat ze gevonden was, weigerde haar te ontmoeten? Dat zou Cynthia nooit meer te boven komen. Ze was in haar leven al zo vaak afgewezen. Durfde ze het risico te nemen dat dat haar nog eens zou overkomen?

Als een bruiloft nadert, is er voor iedereen een kans op verzoening

Suzanne Zimmerman verliet op zeventienjarige leeftijd zwanger de mennonietengemeenschap in Arborville waar ze opgroeide. Daar terugkeren en de banden met haar familie herstellen vielen haar niet makkelijk. Maar het valt haar nog zwaarder om weer in de buurt van haar biologische dochter Anna-Grace te zijn, die bij haar in huis verblijft tot haar bruiloft en geen idee heeft dat Suzanne haar echte moeder is. Ondertussen vertrekt haar adoptie dochter Alexa naar Indianapolis om haar biologische ouders te vinden.

Suzanne voelt zich eenzamer dan ooit. Haar echte dochter noemt haar 'nicht Suzy' en ze staat op het punt haar geadopteerde dochter kwijt te raken aan de vrouw die haar op de wereld heeft gezet. Gelukkig kan ze met haar verdriet altijd terecht bij Paul, Anna-Grace' vader, maar voor ze het weet komen haar oude gevoelens voor hem boven.

Kans op verzoening is het derde deel in de *Zimmermantrilogie*, waarmee Kim Vogel Sawyer terugkeert naar waar ze groot mee is geworden: romans over de mennonieten. Eerder verschenen in deze serie *Regen van genade* en *Melodie van liefde*.

ISBN 978 90 297 2528 6
NUR 302

9 789029 725286

www.uitgeverijvoorhoeve.nl

Voorhoeve